

ת"פ 61085/11/14 - מדינת ישראל נגד פליקס אגרונוב - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 61085-11-14 מדינת ישראל נ' אגרונוב(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
ענבר

המאשימה

נגד

פליקס אגרונוב - הובא וע"י עוה"ד
בסרגליק

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, שגובש במסגרת הסדר דיוני, בביצוע עבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

2. מהחלק הכללי לכתב-האישום המתוקן ניתן ללמוד, כי בין השנים 2012-2014 היו הנאשם ויוליה פנחסוב (להלן: "**יוליה**") בני זוג, כאשר מערכת היחסים ביניהם הסתיימה בחודש אפריל 2014 לערך.

במועד הרלוונטי לכתב האישום היה דניאל יוסבשוילי (להלן: "**המתלונן**") בן זוגה של יוליה, וביום 6.11.14, רכש המתלונן רכב מסוג טויוטה (להלן: "**הרכב**") כמתנת אירוסין עבור יוליה, והדבר הגיע לידיעת הנאשם. יומיים לאחר מכן, ביום 8.11.14, המתלונן הציע ליוליה נישואים ומסר לה את הרכב לשימושה.

ביום 9.11.14 עובר לשעה 03:30, נסע הנאשם במונית מאשקלון לביתה של יוליה. באותה עת חנה הרכב בחניית הבית של יוליה, כאשר החניה ממוקמת מתחת למרפסת דירה, בבניין בן 4 קומות המחובר ל-3 בניינים.

לאחר שהנאשם הגיע אל המקום ובסמוך לשעה 4:00, נפגש עם יוליה ברחבת החנייה. מספר דקות לאחר מכן, הגיעה אמה של יוליה למקום, הורתה לבתה לעלות לדירה ואמרה לשניים שהם לא יהיו יחד. הנאשם אמר לה בתגובה: "טוב" ושהוא אוהב את יוליה.

נוכח הדברים, החליט הנאשם להצית את רכבה של המתלוננת.

עובר לשעה 04:45, עלה הנאשם על מונית בסמוך לביתה של יוליה, והורה לנהג לנסוע לתחנת דלק קרובה, במטרה לרכוש דלק. בשעה 04:54, בהגיעו לתחנת דלק סמוכה בראשון לציון, לאחר שאיתר מיכל לבן במתחם תחנת הדלק, פנה הנאשם אל המתדלק וביקש ממנו למלא דלק. לצורך כך נתן למתדלק ₪ 50 והמתדלק עשה כפי שביקש ממנו הנאשם. הנאשם אמר למתדלק שכמות הבנזין שבמיכל אינה מספיקה והורה לו להוסיף כמות בנזין בסכום של 20 ₪ לערך, ומסר את הכסף למתדלק.

בשעה 05:00 לערך, יצא הנאשם מתחנת הדלק כשהמיכל ברשותו ונסע במונית בחזרה לביתה של יוליה. כחמש דקות לאחר מכן, לאחר שירד מהמונית ברחוב סמוך לביתה של יוליה, הלך הנאשם כשהוא מצויד בשקיות ניילון, נייר טואלט ובמיכל מלא בדלק לכיוון הרכב שחנה בחניית הבית.

משהגיע הנאשם אל הרכב, שפך כמות בנזין מהמיכל על צדו השמאלי של מכסה המנוע ועל צדו השמאלי של פגוש הרכב, ובאמצעות חומר שאינו ידוע למאשימה הדליק אש והשליכה אל עבר הרכב.

כתוצאה ממעשי הנאשם, ניצתה מיד אש ברכב ונשמע פיצוץ ברחוב, כאשר מיד לאחר מכן הסתלק הנאשם מהמקום.

שירותי ההצלה והכיבוי הצליחו לכבות את האש ולמנוע את התפשטותה, כאשר לרכב נגרם נזק רב בשווי של 77,750 ₪.

ראיות לעונש

3. מטעם התביעה הוגש גליון המרשם הפלילי של הנאשם (ת/1), ממנו עולה, כי לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות, בנוסף להליך נוסף שהסתיים ללא הרשעה.

במרץ 2012 הסתיים הליך בבית-משפט השלום באשקלון ללא הרשעה, לאחר שביצע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

ביום 21.2.11 הורשע בבית-דין צבאי בעבירות סמים ונידון למאסר בפועל של 12 חודשים.

ביום 2.10.14 הורשע בבית-משפט השלום בקרית גת בעבירה של תקיפה סתם, והוטל עליו, בין השאר, מאסר על תנאי בן 5 חודשים שלא יעבור כל עבירת אלימות (ת/2), אותו אני מתבקשת להפעיל כיום.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה עתרה להשתת עונש מאסר בפועל משמעותי, הפעלת המאסר על תנאי במצטבר ופיצויים למתלונן וליווליה, שהחזיקה ברכב בעת האירוע. לטענת המאשימה, העובדה שהמתלונן רכש

עבור יוליה רכב, במסגרת רצונם למסד את הקשר ביניהם, הגיעה לידיעת הנאשם, כך שהצתת הרכב היא פעולה על רקע רומנטי. המעידה על מסוכנות חסר מעצורים.

ב"כ המאשימה התייחס לנסיבות ביצוע העבירה, הכוללת מימד של תכנון ברכישת הדלק באופן שהעיד על רצונו לבצע את ההצתה בצורה "המיטבית". כן הדגישה, כי לאור מיקום הרכב, הנאשם העמיד בסיכון ממשי חיי אדם. הרקע לאירוע מעיד על מסוכנות חסרת מעצרים של הנאשם. תגובת המתלוננת מעידה על הנזק הנפשי שגרם לה הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנעה בין 2 עד 5 שנות מאסר בפועל, כאשר לגישתה, עסקין בהצתה המצויה על רף חומרה גבוה, שבוצעה על-ידי נאשם בעל עבר פלילי, כאשר הנסיבה המקלה היחידה העומדת לזכותו היא הודאתו במיוחס לו.

התובעת עתרה, בנוסף, להטיל פיצוי בגין עוגמת הנפש והמצוקה הנפשית שנגרמה ליוליה, וכן פיצוי למתלונן, אשר עדיין מצוי בתהליך מול חברת הביטוח.

5. ב"כ הנאשם טענה כנגד מתחם הענישה שהוצג על-ידי התביעה וציינה שמרשה לקח אחריות על מעשיו בטרם שמיעת ההוכחות, למרות שכתב-האישום מבוסס על ראיות נסיבתיות. ביקשה לשכנע, כי עברו הפלילי אינו מכביד ופירטה באשר לנסיבותיו המשפחתיות שאינן קלות.

תיארה, כי המדובר בנאשם כבן 24, כאשר אין המדובר בעבירה מתוכננת, אלא אכן על רקע רומנטי, כך שמדובר במסוכנות מאוד ספציפית, ולא נעשה כל שימוש באליומות כלפי יוליה.

הסניגורית הדגישה, כי הנזק הפוטנציאלי אינו משמעותי, שכן על-פי חומר הראיות נמצאו שני מוקדי הצתה ברכב שאין ביניהם קשר רציף ללא כל פגיעה באשר חלקי הרכב. כן ציינה, כי הרכב נמצא בחניה שרק חציה מקורה.

הסניגורית לא חלקה על כך כי המאסר על תנאי הינו בר-הפעלה, אך ביקשה להפעילו בחופף, שכן אין זה ברור באופן מובהק כי הוא חל על עבירת הצתה, ככל שהדברים אמורים מנקודת השקפתו של הנאשם.

בסופו של יום, ב"כ הנאשם טענה למתחם ענישה שנע בין שנת מאסר ועד 36 חודשי מאסר, כאשר מיקומו של הנאשם בתוך המתחם צריך להיות נמוך נוכח הנסיבות, ובסנוף עתרה להפעלת המאסר על תנאי בחופף. עוד טענה, כי לא הוכח קיומו של נזק נפשי ליוליה, כך שאין מקום להטיל פיצוי לטובתה. באשר לפיצוי לטובת המתלונן עתרה שלא להטיל פיצוי בגובה שווי הרכב נוכח התהליך שמתקיים מול חברת הביטוח.

6. בדברו לבית-המשפט, ביקש הנאשם להדגיש, כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. עוד פירט, כי הוא לוקח חלק בתהליכים טיפוליים בבית המעצר. מסר כי מבין את הטעות שעשה, כאשר היה תחת השפעה של סמים.

דין והכרעה

7. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. באשר לערך החברתי המוגן ייאמר, כי עבירת ההצתה כשלעצמה, גם כשהיא מתייחסת לרכוש בלבד, נתפסת כעבירה חמורה, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק לגוף, בבחינת **"אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישורנה"** (ראו בע"פ 4036/13 **עוידה נגד מדינת ישראל** (20.11.13) בסעיף 7 לפסק-דינו של כב' השופט עמית - להלן: **"ע"פ עוידה"**).

9. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, יש לציין כי עסקינן בהצתת רכב בשווי של ₪ 77,750, כתגובה המעידה על חוסר מעצורים, על רקע רומנטי.

זירת ההצתה מצויה במרכזו של אזור מגורים, כאשר הרכב מוקם באופן חלקי מתחת למרפסת דירה בבנין בן 4 קומות המחובר ל- 3 בנינים. גם אם מוקדי השריפה היו מינוריים, ובסופו של יום לא נגרם נזק רב לסביבה, הרי שעל-פי ההלכה הפסוקה, **"העונש המושת במקרה של הצתה ראוי לו שיימדד לא רק על בסיס הנזק שנגרם בפועל אלא גם תוך התחשבות בפוטנציאל הנזק"** (ראו: ע"פ 6850/10 **אבו שאהין נגד מדינת ישראל** (22.12.2012), בסעיף 5 לפסק-הדין). על בסיס קביעה זו והאמור בסעיף 40ט(א)(3) לחוק העונשין, אכן יש ליתן משקל של ממש לסיכון שנבע מהצתת רכב בקביעת מתחם העונש ההולם את המעשים, כאשר רכב המתלונן הוצת בעודו עומד בחניה של בית-מגורים, נשמע פיצוץ ברחוב, ורק הגעתם של כוחות הצלה וכיבוי הביאה להשתלטות על האש.

גם אם המדובר בתגובה אימפולסיבית, הרי שמעשיו של הנאשם מעידים על תכנון, במובן זה שנסע לתחנת דלק סמוכה עם מונית, מילא מיכל עם דלק - ואף וידא באמצעות הוספת דלק למיכל כי קיים די חומר ברשותו כדי לבצע את ההצתה. הנאשם חזר עם אותה מונית בסמוך לזירת ביצוע העבירה, תוך שהוא מצויד בדלק, בשקיות ניילון ובנייר טואלט.

10. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר באופן כללי כי נוכח הסכנה המיוחדת, הבלתי נשלטת, שבעבירת ההצתה, יש צורך בענישה מרתיעה, שכלל תהא כליאה, ובהתאם קבע המחוקק עונש חמור לצידה (ראו, למשל: ע"פ 6463/11 **ברדוגו נגד מדינת ישראל** (5.6.2012), בסעיף ח' לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

11. סעיף 448(א) לחוק העונשין קובע מדרג של חומרה בעבירות הצתה, כאשר בענייננו עסקינן בחלופה המצויה ברישא הסעיף. עם זאת, בתוך מדרג זה ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את המנעד הרחב הקיים בענישה הנלווית לעבירת ההצתה, כפי שנקבע בע"פ **עוידה**:

"הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש... מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה." (שם, בסעיף 6 לפסק-דין של כב' השופט עמית; כן ראו: ע"פ 4036/13 אמארה נגד מדינת ישראל (5.10.14), בסעיף 6 לפסק-דין של כב' השופט עמית).

12. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו, כשכאמור עסקינן בחלופה הקבועה ברישא סעיף 448(א), ובמדרג ביניים של הצתת רכב מתוכננת על רקע רומנטי, שהיה בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש לאור מיקום הרכב בחניה של בניין מגורים, כששווי הנזק למתלונן עומד על למעלה מ- 77000 ש"ח.

13. עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

בע"פ 6463/11 ברדוגו נגד מדינת ישראל (5.6.12) נדון עניינו של מערער כבן 25, אשר הורשע על-פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירת הצתה ובמספר עבירות תעבורה. על רקע פרידת חברתו ממנו, ולאחר שהצטייד בבנזין, הגיע עם אחר למגרש חנייה הסמוך לבית הוריה של חברתו לשעבר, גרם נזק לרכבו של אביה והציתו. כתוצאה ממעשי השניים נשרפו רכב האב ושני כלי רכב נוספים שחנו בצמוד. המערער מתואר כבעל עבר פלילי מכביד, אשר ביצע את העבירות בעודו נתון ב"מעצר בית" בגין נהיגה בשכרות ובעיצומו של אבחון בשירות המבחן. על המערער הושתו 40 חודשי מאסר בפועל ופיצוי ממשי, כאשר בית-המשפט העליון קבע שאין מקום להתערב בגזר-הדין.

בע"פ 7887/12 שאול נגד מדינת ישראל (24.4.13) נדון עניינו של מערער אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת הצתה והוטל עליו, בין השאר, עונש מאסר בפועל בן 30 חודשי מאסר. על רקע סכסוך מתמשך, הצטייד המערער במיכל דלק והצית שני בקבוקי פלסטיק אותם השליך לעבר מגרש, כאשר נקבע, כי כתוצאה ממעשיו, נגרם נזק לציד המתלונן ושותפו בשווי של 20000 ₪. בבית-משפט קמא נקבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר, ולענין גזירת העונש צוין, כי יש לקחת בחשבון את הודאתו, גילו, מצבו הבריאותי, הרקע הנפשי ועברו הפלילי של המערער, הכולל עבירות אלימות. בפסק-דינה של המשנה לנשיא (כתוארה אז), כב' השופטת נאור נאמר, כי:

"... מתחם הענישה שנקבע מתאים ואולי אף נוטה לקולא, גם לגבי אדם במצבו הנפשי של המערער. אין המתחם מתאים למקרי הצתה 'רגילים', בהם הנאשם אינו סובל מבעיה נפשית, או שאין לגביו נסיבות מיוחדות אחרות. ככלל, מתחם הענישה צריך להיות גבוה יותר." (שם)

בסעיף 8).

ע"פ 907/14 **רחמים נגד מדינת ישראל** (18.11.2014), בו נדון עניינו של מערער אשר הורשע, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירת הצתה וקשירת קשר, בכך שהצית את רכבה של שכנתו, יחד עם אחר, על רקע עניין של מה בכך בשל תחושתו כי פגעה בכבודו. ראוי לציין, כי המתלוננת היתה אישה לא צעירה, ילידת 1938, ניצולת שואה, אשר נגרם לה נזק נפשי, לרבות חרדות, בעקבות האירוע. המערער, בגיר-צעיר, ביצע את המיוחס לו בעוד מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגדו, ובית-המשפט המחוזי הטיל עליו עונש של 3 שנות מאסר - מתוך 30 חודשים בגין פרשת ההצתה. בית-המשפט העליון דחה את הערעור ואישר מתחם עונש הולם הנע בין שנתיים ועד לארבע שנות מאסר בפועל.

14. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 24 חודשים ועד 54 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי ממשי למתלונן וליוציה.

15. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין.

16. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות יש להתחשב, לקולא, בכך שמדובר בנאשם צעיר, כבן 25 שנים, אשר לקח אחריות על מעשיו בבית-המשפט והביע עליהם חרטה תוך הבנה לחומרתם. לחומרא יש לשקול, כי זוהי אינו הסתבכותו הראשונה בפלילים, כאשר ריצה בעבר עונש מאסר בן שנה בכלא צבאי. בנוסף, את העבירה נושא גזר-דין זה ביצע חודש בלבד לאחר שהסתיים הליך משפטי קודם על בסיס הרשעה בעבירת אלימות ובעוד מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגדו.

17. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, כשהתחשבתי, בין השאר, בנסיבות המעשים והעושה, תוך שמירת יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת, הכרעתי היא כי יש לגזור עליו עונש מאסר בפועל שהוא מעל לרף התחתון של המתחם, תוך הפעלת המאסר על תנאי במצטבר, לצד פיצוי ליוציה ולמתלונן. יצוין, כי הפיצוי שייפסק הינו בגין עוגמת הנפש שנגרמה לשניים, כאשר דווח לי שככל הנראה המתלונן יקבל פיצוי מחברת הביטוח בשווי הרכב שנשרף. ככל שלא יקבל פיצוי כאמור, כמובן שיוכל הוא לנקוט בהליכים משפטיים מתאימים.

18. אשר על כן, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

28 חודשי מאסר בפועל.

מפעילה מאסר על תנאי בן 5 חודשים שהוטל על הנאשם בגזר-דין מיום 2.10.14 בת"פ (שלום קרית-גת) 44664-07-14, לריצוי במצטבר, **כך שסך הכל, ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 33 חודשים מיום מעצרו 14.11.2014.**

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות לפי סעיף 448 לחוק העונשין.

מורה על תשלום פיצוי על סך ₪10000: 5000 ₪ למתלונן, ו - 5000 ₪ ליוליה, אשר יופקד בקופת בית- המשפט עד ליום 1.3.16, ועל ב"כ המאשימה למסור את פרטיהם כמצוות המחוקק.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב אלול תשע"ה, 06 ספטמבר 2015, במעמד הנוכחים.